

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 18/07
21.02.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Слободана Дражића, председника већа, Јелене Боровац, Власте Јовановић, мр Љубице Јеремић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог "ББ", кога заступа БА, дипл. правник код туженог, ради поништаја решења туженог о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду број Гж.І 712/06 од 27. октобра 2006. године, у седници већа одржаној 21. фебруара 2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Београду број Гж.І 712/06 од 27. октобра 2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Београду број Гж.І 712/06 од 27. октобра 2006. године одбијена је жалба тужиоца и потврђена је пресуда Општинског суда у Обреновцу број П.І 39/05 од 26. децембра 2005. године којом је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење туженог број 2849 од 1.9.2004. године којим је тужиоцу запосленом на пословима саобраћајног диспечера отказан уговор о раду број 1297/7 од 22.5.2002. године те којим је тражио да се обавезе тужени да га врати на рад на исте послове на којима је радио у моменту отказивања уговора о раду или уколико су такви послови укинута на друге послове који одговарају степену, врсти стручне спреме, знању и способностима тужиоца. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против назначене пресуде Окружног суда у Београду тужилац је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Ревизија тужиоца није основана.

У проведеном поступку нису почињене битне повреде парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" број 125/04), а на коју повреду Врховни суд Србије пази по службеној дужности. Нису почињене ни битне повреде из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП, будући да другостепена пресуда садржи разлоге о битним чињеницама супротно наводу ревизије.

У проведеном поступку је утврђено да је тужилац био радник туженог и да је обављао послове саобраћајног диспечера по основу уговора о раду број 1297 од 22.5.2002. године. Решењем директора туженог број 2849 од 1.9.2004. године тужиоцу је престао радни однос због непоштовања радне дисциплине и повреде радне дужности јер је 11/12. августа 2004. године у временском периоду од 01,10 часова – 2 часа одбио да му се изврши провера алкохолисаности од стране овлашћених лица туженог – теренске контроле те што тужилац није ни био на свом радном месту – канцеларији саобраћајног диспечера већ је био у свом приватном аутомобилу и грубо се понашао и вређао теренску контролу. Све ове радње квалификоване су као теже повреде радне дужности из члана 16. став 1. тачка 13. и 21.

уговора о раду од 22.5.2002. године и члана 2. Колективног уговора о изменама и допунама Колективног уговора број 6933 од 1.10.2002. године. Пре доношења решења о отказу уговора о раду, тужиоцу је достављено писмено упозорење под бројем 20703 19.8.2004. године. Синдикат туженог је упознат са могућношћу да тужиоцу престане радни однос. Утврђено је да је одлуком директора број 7483 од 18.10.2002. године забрањено уношење и конзумирање алкохола или другог наркотичког средства у објектима туженог те је одређено да испитивање алкохолисаности запосленог може вршити теренска контрола, референт безбедности саобраћаја и лице одређено од стране директора дела процеса рада по сопственој иницијативи или по пријави руководиоца у процесу рада у којој ради запослени код кога су примећени знаци алкохолне поремећености односно дејства наркотичких средстава или по налогу генералног директора процеса рада. Испитивање алкохолисаности врши се апаратом за алко тест 7410 на начин и по упутству произвођача. Сви запослени су дужни да се подвргну испитивању алкохолисаности, а испитивање алкохолисаности ће се вршити на начин на који се најмање вређа личност запосленог. Уколико се код запосленог утврди да је под дејством алкохола или одбије да се подвргне испитивању алкохолисаности раднику се забрањује рад и удаљује из предузећа, а запослени који одбије да се подвргне испитивању алкохолисаности има се сматрати да се налази под дејством алкохола. Наредбом од 8.6.2002. године прописано је да су сви запослени дужни да се одазову на позив комисије за контролу алкохолисаности и да неодазивање на позив комисије као и одбијање подвргавања алко тесту се сматра повредом радне дисциплине за коју је предвиђен отказ уговора о раду за запослене.

На основу ових чињеница правилно су нижестепени судови одбили тужбени захтев тужиоца применивши материјално право и то одредбу члана 101. тачка 3. и 4. Закона о раду ("Службени гласник РС" број 70/01 и 74/01) а који је меродаван пропис у конкретној правној ствари. Наиме, није спорна чињеница је тужилац одбио да се подвргне контроли алкохолисаности коју је вршила овлашћена теренска контрола туженог чиме је тужилац поступио супротно члану 2. Колективног уговора о изменама и допунама Колективног уговора од 29.7.2002. године а којим је прописано да одбијање контроле алкохолисаности од стране запосленог се сматра непоштовањем радне дисциплине односно понашањем због кога запослени не може да настави рад у предузећу те је поступио супротно одлуци директора од 18.10.2002. године и наредби од 8.6.2002. године те закљученом уговору о раду од 22.5.2002. године. Како је и процедура давања отказа спроведена на правилан начин односно поступљено је у свему сагласно ставу 2. члана 101. Закона о раду побијано решење је донето на законит начин и тужени га неосновано ревизијом побија.

Врховни суд Србије је ценио ревизијске наводе тужиоца па је нашао да нису релевантни за другачије пресуђење. У овој правној ствари није од значаја чињеница да ли је тужилац имао или не алкохола у крви у време када му се теренска контрола обратила за анализу јер је његово одбијање да се подвргне алко контроли таква повреда радне дужности због које се може отказати уговор о раду. Такође је без значаја да ли је тужиоцу контрола понуђена како то он тврди на крајње увредљив начин. Дужност тужиоца је била да се контроли подвргне, а да због евентуалног грубог поступања комисије (супротно одлуци директора туженог до 18.10.2002. године) стави примедбе на понашање чланова комисије, што би био предмет неког другог поступка. На тај начин би тужилац доказао да није био под дејством алкохола што сада тврди у ревизији, али ту тврдњу не може да поткрепи било каквим доказима. Према томе, разлози који су руководили тужиоца да одбије контролу алко тестом су сада небитни, већ је битна чињеница та што је тужилац поступио супротно свим напред наведеним прописима и наредби, поготову имајући у виду одговорност послова на којима је тужилац био распоређен – саобраћајни диспечер.

Из изнетих разлога, ревизија тужиоца је оцењена као неоснована, па је Врховни суд Србије одлучио као у изреци на основу члана 405. став 1. Закона о парничном поступку.

Председник већа – судија

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

КО